

KÁLI-MEDENCEI ÉLMÉNYBESZÁMOLÓ

Kicsit szottyos reggelen indultunk el a VMK parkolójából és a megelőző napok időjárás előrejelzése alapján minden okunk megvolt az aggodalomra. A szerencsefaktor azonban - ami éppúgy szükségeltetik a jó túrához, mint egy megbízható térkép – nem hagyott cserben, működött! Időnként egy kis szellőtől eltekintve, igazi, napfényes kiránduló idővel fogadott bennünket a Káli-medence. Útközben rövid ismertetőt tartottam a túratársaknak a túraútvonalról, illetve magáról a medencéről, Kál horkáról és népéről, valamint az érdeklődők között szétosztottam a nálam lévő ismeretterjesztő anyagot.

A pilótánk remek időt futott és így már fél 10 körül megkezdhattuk túránkat a salzföldi kőtenger széléről, ami még csak bemelegítés volt, kedvesnáló a szentbékálai látnivaló előtt. Utunk keresztül vitt Salföldön, egy bájos, hangulatos kis falucskán, ahol lépten, nyomon az egykori népi építészet máig fennmaradó és szépen felújított emlékeibe botlottunk bele (meg egymásba, miután a házak miatt nem a lábunk elé néztünk). A települést elhagyva Kékkút felé vettük az irányt és ekkor már beláthattuk az egész medencét. Kékkúton áthaladva útba ejtettük a méltán híres Theodora-forrást, ahonnan a Kékkút község hírnevét megalapozó kékkúti folyók, na persze amennyiben a kút infra érzékelőjének figyelmét felhívod magadra. Szomjunk csillapítván, kulacsunkat feltöltvén megállapítottuk, jó ízlése volt az előbb említett császárnénak.

Utunkat, egy kőkereszt mellett bekanyarodva, a Mindszentkálai község irányába elinduló úton az ún. Rozs-kúti dűlőúton folytattuk, gyakran megállva, élvezve az elénk táruló panorámát (ezt persze utunk során 5 percenként megjegyeztük). Csak nagy volt a bicikliforgalom, időnként megszólalt a csengettyű, én kötelességtudóan félre álltam és utat engedtem az öregnek ☺.

A település jól illeszkedik a hangulatos káli falvak sorába. Rövid időre megálltunk némi kávé, üdítő, ill. fröccs vételezése céljából. Az egyik törzsvendég meg is lepődött, hogy ő még soha nem látott olyat, hogy itt sorban állás lett volna.

Gyönyörű napsütésben indultunk tovább, megtekintettük a kisaludai templomromot, majd azt követően Szentbékálai felé fordítottuk tekintetünket. Az utunk ekkor már szőlőskertek között kacskaringózott, de sajnos azzal kellett szembesülnünk, hogy elkezdődött a szüret, ugyanis szinte mindenhol kint volt a gazda, háza népével, kiterjedt rokonságával, barátaival és üzletfeleivel egyetemben. Hiába volt illedelmes köszönés, kívántunk jó étvágyat, érdeklődtünk a termés felől, a gazdákat mindez hidegen hagyta. Bízunk azonban benne, előbb-utóbb eljön a mi időnk is. Eljött, és óvatosan, túlzásokba nem esve el-elcsentünk egy-egy fürtöt az útszélről, és mi is megállapítottuk, hogy valóban itt az ideje a szüretnek!

Rövidesen elénk tárult azonban a medence legszebb, legnagyobb kőtengere a szentbékállai kőtenger. Aki már járt erre, tudja, itt mindenképpen érdemes hosszabb ideig elidőzni, így ebédidőt hirdettem ki, figyelemmel arra is, hogy az étkezés mellett legyen lehetőség nézelődni, bóklászni. Többen megmásztuk az ingóköveket, kipróbálva a „libikókázást” is, szaporán kattogtak a fényképezőgépek, a táj adta magát.

Jó hangulatban indultunk tovább, majd a velétei palotaromot érintve beértünk a faluba. Itt is a szokásos: takaros parasztházak, rendezett utcák, csend, nyugalom. „Szokásos”?! Milyen jó lenne ezt minden településről elmondani, ahol megfordulunk a túráink során!

A falun túl enyhe emelkedővel felértünk a töttöskáli templomromhoz, rövid szusszanás, mélázás a csodás tájképen és elindultunk a nap legnehezebb szakaszára, fel a Fekete hegyre az Eötvös Károly kilátóhoz. Menetközben időnként gyorsan hasznosuló szénhidrátot vettünk magunkhoz szőlőcukor (!) formájában, kiegészítve némi szilvával, dióval, pótolva a kaptató által elszívott energiát. Az öreg-hegyi kútnál friss, hideg vízzel hűtöttük magunkat és itt már megpillantottuk a messzi távolban a Balaton megcsillanó víztükrét. Hangulatos présházak, hétvégi házak kísérték utunkat, egy mókás (héjának/sasnak látszó) madárijesztő küzdött az enyhe szellőben az érő szőlőt rohamozó seregélyekkel. Máshol madarak helyett a turistákat próbálta a gazda távol tartani birtokától „NEM TURÍSTA ÚTT!!! ” felirattal. Természetesen mementőjét, harcáról a bakancsosok hadával az utókor számára megörökítettük. Az út egyre szuszogósabbá vált, még az unokák is elfáradtak. A kilátóhoz érve megcsörrent a telefonom és Laci sofőr aggódó hangját hallottam, hogy rendben van-e minden, nem történt semmi baj? Közöltem vele, ne aggódjon, egy óra múlva lent leszünk, csak legyen frissítő hely. Megnyugtató, egy ilyen intézmény előtt áll a busz. Megpihentünk, mindenkinek kiosztottam az ilyenkor szokásos csúcs csokit, bezzeg most nem voltak olyan szemérmesek, mint délben, mindenki elfogadta. Hátizsákom ledobva, a hátamon vizes pólóban felrobogtam a kilátóba, hogy a feltámadó szélben lengedezzek egy kicsit. Majd miután beazonosítottuk az összes púpot Badacsonnyal, Szent György-heggyel és társaikkal egyetemben, kigyönyörködtük magunkat a kilátó nyújtotta élményben, levonultunk. Természetesen hazafelé a buszon már kapart a torkom. Nota bene: Gyerekek, ilyet nem szabad sohasem csinálni! Hátizsák le, vizes pólóra ing, pulcsi fel és utána lehet kilátóra mászkálni. Vasárnap otthon haldokolva Erzszi néni is százszor elmondta magának.

A kilátónál még mindebből mit sem sejtve elindultunk utunk végállomására az egykori mezővárosba, Köveskálra. A kaptatónak megfelelően ezen az oldalon erősebb lejtmenet kezdődött, nem ártott az óvatosság.

A faluba beérkezve rendezett, kedves falukép fogadott bennünket, mindjárt az elején egy szép környezetben elhelyezkedő felújított népi műemlékkel a mosóházzal. (A biciklis ismét utolért bennünket ☺). A társaság kicsit megpihent, kávé, kapucsinó (eszméletlen finom volt), egyéb szomjoltó után buszra szállt és elindultunk haza. A Hegyestűt csak a buszból csodáltuk meg, mivel már későre járt az idő és a csapat nagy része elfáradt. Majd jövőre.

Jóleső fáradtsággal a buszon ülve, újra végiggondolva a túraútvonalat, a látnivalókat, a táj hangulatát, igazat kell adnunk Hamvas Bélának, aki állítólag azt mondta: három élhető hely van a földön Provansz, Toszkán és a Káli medence. (Direkte így írtam!)

Megköszönöm a részvételt minden túratársamnak, és ha Egerben nem is, de majd találkozunk a Mecsekben.

Török Erzszi
túravezető